

ת"פ 27377/05/14 - מדינת ישראל נגד ח ג, מ ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 27377-05-14 מדינת ישראל נ' ג(עציר) ואח'
בפני כב' השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד מוטי בניטה מלשכת
תביעות ש"י

המאשימה

נגד

1. ח ג ע"י עו"ד וסים דראושה
2. מ ג ע"י עו"ד ראמי עות'מאן

הנאשמים

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס לשניהם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ולנאשם מס' 2 בנוסף עבירות של תקיפה ואיומים וכן אישום נוסף, המייחס לנאשם מס' 2 עבירות איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק. עבירות אלו נוגעות למערכת היחסים שבין הנאשמים ובני משפחתם.

שני הנאשמים, וכן גב' ל ע (להלן: **המתלוננת**), ה ע (להלן: **ה**), ה ע (להלן: **ה**) וע ע (להלן: **ע**) הם אחים.

המתלוננת נשואה לי ע (להלן: **י**) והשניים מתגוררים בעיר חיפה.

ה ע, אחותם של הנאשמים, היתה נשואה לי פ (להלן: **י**). השניים התגרשו קודם לארועים מושא כתב האישום.

למשפחתם של הנאשמים שני בתים בעיר ירושלים, האחד בשכונת א והשני בשכונת א, שם מתגוררים הורי הנאשמים.

אישום מס' 1

האישום המרכזי נגד הנאשמים הוא אישום מס' 1.

על פי עובדות האישום, ביום 13.4.14, בשעות הערב, הסיע י את ל ושני ילדיה מחיפה לבית הוריה בא.

נאשם מס' 1 כעס על כך שלל הגיעה עם י, צעק עליה שאסור לה לדבר עם י רדף אחריה והכה אותה בפניה, בגבה, בידיה וברגליה עד שאבדה את ההכרה.

כאשר התעוררה המתלוננת צעקו עליה שני הנאשמים. המתלוננת ברחה לכיוון המטבח ושם הכו אותה שני הנאשמים באגרופים בראשה ולאחר שנפלה בעטו בראשה ודרכו על גבה ועל ידיה עד שאבדה הכרתה פעם נוספת.

כתוצאה מן הארוע נגרמו למתלוננת שטפי דם בארובת עין שמאל, דימום בעין שמאל, חתך במצח ומספר חבלות בגב, בצוואר וברגל.

במהלך הארוע ניסתה ה להגן על המתלוננת ונאשם מס' 2 תפס אותה בידה ודחף אותה.

לאחר הארוע הגיע ע וצעק על הנאשמים בשל מעשיהם. בתגובה נגח נאשם מס' 2 בראשו והכה אותו באגרופ.

ה והמתלוננת אמרו לנאשמים שבכוונתן להתקשר למשטרה. נאשם מס' 2 אמר להן כי אם יעצרו אותו הוא ירצח אותן.

ה ניסתה להתקשר למשטרה, אך נאשם מס' 2 לקח ממנה את מכשיר הטלפון, הפריד ממנו את הסוללה ואמר לה שאם תתקשר למשטרה יהרוג אותה ואת אחיותיה.

לאחר מכן נעלו הנאשמים את המתלוננת ואת ה בחדר השינה ומנעו מהן לצאת.

כאשר הגיעו שוטרים אל בית המשפחה ברחו הנאשמים.

בשל כך הואשמו הנאשמים בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ונאשם מס' 2 הואשם באיומים.

אישום מס' 2

ביום 14.3.14, בסמוך לשעה 3:00, בעת שטופלה המתלוננת בבית החולים הדסה עין כרם בשל המעשים מושא האשום הראשון, התקשר נאשם מס' 2 אל י, בעלה של המתלוננת. במהלך השיחה אמר נאשם מס' 2 לי ואיים עליו כי ידקור אותו לפני שיעצר על ידי המשטרה.

בשעה 4:30 התקשר נאשם מס' 2 לי וקילל אותו.

בשעה 5:15 התקשר נאשם מס' 2 לי ואמר לו, כי יהרוג אותו אם יעצרו את נאשם מס' 1.

בשל כך הואשם נאשם מס' 2 באיומים והטרדה באמצעות מתקן בזק.

יריעת המחלוקת

נאשם מס' 1 השיב לאישום, כי אכן היה ביום הארוע ויכוח בין בני משפחה שונים ובהם נאשם מס' 1 והמתלוננת. עם זאת, נאשם מס' 1 הכחיש כי תקף את המתלוננת או פגע בה.

נאשם מס' 2 גם הוא הכחיש כי תקף את המתלוננת וגרם לה חבלות או כי איים. בנוסף הכחיש נאשם מס' 2 את המיוחס לו באישום השני וטען כי לא איים או הטרד.

לאור כפירת הנאשמים נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

מטעם המאשימה העידו המתלוננת ל ע, ה ע, ה ע, י ע, ג ע (בנה של המתלוננת) ונ ע, דודתם של הנאשמים.

אמם של הנאשמים הגיעה למתן עדות מטעם המאשימה, אך לא ניתן היה להשלים שמיעת עדותה וב"כ המאשימה, ברגישות והגינות הראויות לשבח, הודיע כי מוותר על עדותה.

מטעם ההגנה העידו הנאשמים.

המתלוננת, ל ע (ע' 28-40 לפרוטוקול ישיבת 5.1.15)

המתלוננת העידה, כי ביום הארוע ביקר בבית משפחתה בחיפה י, בעלה לשעבר של אחותה ה. לאחר הביקור חזר י לירושלים והמתלוננת נסעה עימו משום שהיתה אמורה לעבור בדיקה רפואית בירושלים וכן על מנת לבקר את בני משפחתה. לדבריה גם בעלה אמר כי מבחינתו אין קושי שתיסע עם י.

תחילה נסעה המתלוננת לבית המשפחה בא ושם פגשה את אחותה ה אשר היתה שם. לאחר זמן קצר הגיע נאשם מס' 2 ואמר לה שהיא צריכה לבוא לבית השני של המשפחה בשכונת א. המתלוננת אמרה לו כי אינה רוצה לבוא עמו, אך נאשם מס' 2 התעקש ומשך אותה בחולצתה ואיים עליה כי עליה להתלוות אליו. המתלוננת לא רצתה להכנס עם נאשם מס' 2 לעימות ועל כן התלוותה אליו לבית המשפחה בא.

כאשר הגיעו המתלוננת ונאשם מס' 2 לבית המשפחה בא פגשה שם את הוריה, דודתה נ, אחיותיה ואת נאשם מס' 1.

נאשם מס' 1 צעק על המתלוננת משום שהגיעה עם י וקרא לה לאחד החדרים על מנת לברר איתה הענין. המתלוננת הסבירה לנאשם מס' 1 שאין כל קושי בכך שנסעה עם י ושגם לבעלה, י, אין שום בעיה עם הענין. המתלוננת ראתה שנאשם מס' 1 כועס על כך שהגיעה עם י ויצאה מהחדר. לאחר שיצאה המתלוננת מחדר, רדף אחריה נאשם מס' 1, משך בשערותיה והכה אותה בראשה ובפניה. המתלוננת נפלה על הרצפה והתעלפה.

אמה של המתלוננת שפכה עליה מים, על מנת להעירה וכאשר התעוררה הגיעו שני הנאשמים. המתלוננת ברחה למטבח ושם תקפו אותה שני הנאשמים: השניים היכו את המתלוננת בידיהם ובעטו בה. כאשר נפלה המתלוננת דרכו עליה השניים ואז אבדה המתלוננת את הכרתה פעם נוספת.

לאחר הארוע הגיע למקום ע, אחיה של המתלוננת. ע הופתע ממראה עיניו, חבק את המתלוננת וצעק על הנאשמים. בשלב זה בא נאשם מס' 2 והכה את ע בפניו, וע דימם מפיו.

בעלה של המתלוננת, י, התקשר אליה. המתלוננת סיפרה לי בבכי על הארועים ויר אמר שיזמין משטרה. נאשם מס' 2 אמר לי שלא יזמין משטרה אלא שיקח את המתלוננת.

גם לאחר שהסתיים הארוע, שני הנאשמים לא הרשו לבני הבית לצאת ולקחת את המתלוננת לבית חולים.

המתלוננת הדגישה בעדותה, כי בחלקו השני של הארוע שני הנאשמים הכו אותה יחדיו בידיהם, בעטו בה ודרכו עליה.

המתלוננת הכחישה הטענה, כי במהלך הארוע החזיקה סכין, או כי איימה שתפגע בעצמה באמצעות הסכין. ובלשונה: "למה שאני אחזיק סכין? למה שאני ארצה לפגוע בעצמי? אני לא דפוקה (במקור "מדרובה") (ע' 33, ש' 31).

לאחר הדיון בו העידה המתלוננת, ביום 5.1.15, היא חזרה לבית המשפט לדיון בו נקבעה שמיעת פרשת ההגנה, יום 11.1.15. המתלוננת בקשה לומר כי היא מצטערת על מה שקרה ומבקשת כי בית המשפט ירחם על הנאשמים, שכן הם אחיה והיא אוהבת אותם. לצד זאת הבהירה המתלוננת, כי אינה חוזרת בה מדבריה בעדותה בדיון הקודם.

עדות ה ע (ע' 42-46 לפרוטוקול ישיבת 5.1.15)

ה, אחותם של הנאשמים ושל המתלוננת היתה בבית המשפחה בעת הארוע. בעדותה לפני טענה, כי אינה זוכרת את הארוע, ואינה יכולה למסור לגביו פרטים. עם זאת אמרה, כי בעת שנחקרה במשטרה מסרה תיאור אמיתי של הארוע. לאור זאת הוגשה הודעתה וסומנה ת/12.

ת/12 תיארה כך את הארוע:

ביום הארוע י, בעלה לשעבר של העדה, הסיע את המתלוננת מחיפה לירושלים לצורך בדיקה רפואית. המתלוננת הגיעה לבית המשפחה בא ואז נאשם מס' 2 ביקש מהעדה לבוא עימו, על מנת לשכנע את המתלוננת לבוא לבית המשפחה בא, משום שידע שהמתלוננת אינה אוהבת לבוא לשם. השניים הגיעו לבית בא שם פגשו את המתלוננת.

העדה בקשה מהמתלוננת לבוא איתה ועם נאשם מס' 2 לא, אך המתלוננת סרבה. נאשם מס' 2 אמר למתלוננת לבוא לבית המשפחה המשפחה בא והמתלוננת סרבה שנית ואז נאשם מס' 2 תפס את המתלוננת בחולצתה ומשך אותה אל מכוניתו, דחף אותה פנימה ולקח אותה ואת שני בניה לבית בא.

כאשר הגיעו לא נזף נאשם מס' 1 במתלוננת על כך שנסעה עם י מחיפה ואז הכה אותה באגרופים ובעיטות בכל חלקי גופה עד שהתעלפה. בני המשפחה הרחיקו את נאשם מס' 1 מהמתלוננת והתיזו עליה מים על מנת להעירה. כאשר התאוששה המתלוננת החל יכוח מחודש ואז המתלוננת ברחו למטבח ושני הנאשמים הכו אותה באגרופיהם ובעטו בה וכאשר נפלה ארצה דרכו עליה והוסיפו לבעוט בה.

העדה התקשרה לאחיה ע ודיווחה לו על הנעשה. ע הגיע וצעק על הנאשמים ואז נאשם מס' 1 הכה אותו באגרופו בפניו. בהמשך ההודעה (ע' 3 ש' 4) אמרה העדה כי נאשם מס' 2 הוא שהכה את ע באגרופו.

העדה מסרה, כי במהלך הארוע, כאשר ניסתה לגונן על המתלוננת, נאשם מס' 2 תפס אותה בידה, הכה אותה ודחף אותה.

העדה והמתלוננת אמרו לנאשמים כי בכוונתן להתקשר למשטרה ונאשם מס' 2 איים עליהן שאם יעצרו אותו ירצח את שתיהן. הנאשמים הכניסו את המתלוננת והעד לאחד החדרים וישבו עמן, על מנת למנוע מהן לצאת מהבית, עד שהגיע י עם כח משטרה.

עדות הנהאדי ע (ע' 46-53 לפרוטוקול ישיבת 5.1.15)

העדה היא אחותם של הנאשמים והמתלוננת. ביום הארוע העדה היתה בבית המשפחה בא יחד עם הוריה, דודתה ובתה בת החודשיים וכן עם נאשם מס' 1 ואז הגיעה המתלוננת לבית המשפחה יחד עם נאשם מס' 2.

בשלב מסוים שמעה צעקות וראתה את שני הנאשמים מכים את המתלוננת בידיהם ובוועטים בה בפני, בבטנה ובכל חלקי

גופה. העדה ניסתה לעזור למתלוננת ולהגן עליה מפני הנאשמים. המתלוננת ברחה מן הנאשמים לכיוון המטבח והנאשמים רדפו אחריה והמשיכו להכותה.

במהלך הארוע רצתה להתקשר למשטרה אך הנאשמים הוציאו את הטלפון מידה והוציאו מתוכו את הסוללה, על מנת למנוע ממנה להתקשר.

העדה הכחישה הטענה שהמתלוננת החזיקה סכין או איימה שתפגע בעצמה בסכין.

עדות נ ע (ע' 14-7 לפרוטוקול ישיבת יום 20.11.14)

העדה היא אחות אביהם של הנאשמים. על פי עדותה, ביום הארוע באה לאכול בבית המשפחה באל זעיים. המתלוננת הגיעה לבית המשפחה ואז נאשם מס' 1 צעק עליה משום שהגיעה עם י. במהלך המריבה המתלוננת לקחה סכין ואיימה לפגוע בעצמה ואז נאשם מס' 1 הוציא את הסכין מידה ואגב כך נחתך בידו. בשל פציעתו של נאשם מס' 1 ניגר דם ברחבי הבית והחלה מהומה ואז אביהם של הנאשמים בא לראות מה המהומה ונפל.

העדה העידה, כי במהלך הארוע "אולי" נאשם מס' 1 בעט המתלוננת על מנת להשתיק את צעקותיה אך נאשם מס' 2 כלל לא תקף את המתלוננת.

בשל סתירות שבין עדות המתלוננת והודעתה במשטרה, הוגשה ההודעה וסומנה ת/1.

בת/1 תיארה העדה את הארוע באופן הבא:

העדה היתה בבית משפחת אחיה, אבי הנאשמים, בשכונה א. המתלוננת הגיעה לבית המשפחה ואז נאשם מס' 1 צעק עליה משום שהגיע עם י ולדבריו הדבר פוגע בכל המשפחה. המריבה בין המתלוננת לנאשם מס' 1 התלהטה והשניים צעקו ובמהלך המריבה לקחה המתלוננת "סכין קטנה של פירות" ואמרה שתהרוג את עצמה. נאשם מס' 1 לקח את הסכין מידה של המתלוננת ואז שני הנאשמים הכו את המתלוננת ובעטו בה, וכאשר ניסתה לקום המשיכו לבעוט בה. לאחר מכן הלכו מהמקום וע, אחיה של המתלוננת בא והרגיע אותה.

העדה הדגישה, בת/1, כי נאשם מס' 1 לקח את הסכין מידה של המתלוננת, זרק אותו לכיור ורק לאחר מכן תקפו שני הנאשמים את המתלוננת בבעיטות ומכות.

העדה הוסיפה, כי במהלך הארוע הנאשמים דחפו גם את ה ואת נפיסה (אמם של הנאשמים) וכן את העדה עצמה.

מטעם המאשימה העיד גם השוטר ברוך נחמיאס, אשר גבה את האמרה ת/1. לדבריו אינו דובר את השפה הערבית, ולכן נעזר במתורגמן, אך לא רשם את שמו. העד לא זכר מיהו המתורגמן, אך לדבריו בטוח שנעזר באחד.

עדות י עשאי (ע' 28-21 לפרוטוקול ישיבת 5.1.15)

העד הוא בעלה של המתלוננת. ביום הארוע המתלוננת נסעה לירושלים עם י, בעלה לשעבר של אחותה, יחד עם שני ילדיה והעד נשאר בחיפה.

בשלב מסוים התקשר אליו בנו ג' ואמר כי הנאשמים הכו את המתלוננת. העד ניסה להתקשר מספר פעמים ולא נענה

ואז התקשר לטלפון של נאשם מס' 2. נאשם מס' 2 אמר לעד, כי נתן למתלוננת שתי סטירות ואגרוף ושעליו לקחת אותה מביתם.

אחר כך התקשרה אל העד אחת מאחיותיה של המתלוננת ואמרה לו כי הנאשמים הכו את המתלוננת, זרקו אותה על הרצפה ובעטו בה. גם המתלוננת התקשרה אליו והזהירה אותו לא לבוא כי הנאשמים מחכים לו עם סכינים בחדר המדרגות.

העד הזמין משטרה, נסע לירושלים וחבר לג'יפ המשטרתי במחסום א. השוטרים הביאו את המתלוננת למחסום ומשם היא פונתה באמבולנס להדסה עין כרם.

נאשם מס' 2 התקשר אל העד בסמוך לשעה 3:00 ואיים עליו שיהרוג אותו. בשעה 4:30 התקשר נאשם מס' 2 שוב והשניים קיללו איש את רעהו (לשעבר). בשעה 5:00 התקשר נאשם מס' 2 פעם נוספת, אמר ששוטרים עצרו את נאשם מס' 1 ולכן הוא (נאשם מס' 2) יהרוג את העד.

העד הוסיף, כי שמע מבנו ג' שנאשם מס' 2 החזיק בידיו את בתה של ה בזמן שהכה את המתלוננת ולכן רק בעט בה אך לא הכה אותה בידיו.

עדות ג' ע (ע' 56-62 לפרוטוקול ישיבת יום 5.1.15)

העד הוא בנה של המתלוננת, כבן 14 שנה. על פי עדותו, ביום הארוע הגיע עם המתלוננת לבית המשפחה בא ואז הגיע נאשם מס' 2 ומשך את אמו בחולצתה וכולם נסעו לא.

בבית בא החלו צעקות, אמו התעלפה ואז אחיה, שני הנאשמים היכו אותה. המתלוננת נפלה ארצה כי היתה לה סחרחורת ונאשם מס' 1 היכה אותה ברגלה. העד הבהיר כי ראה את שני הנאשמים בועטים במתלוננת. לאחר מכן הגיע ע והיה מאבק בינו ובין נאשם מס' 2 שכלל דחיפות הדדיות.

העד הכחיש כי ראה את אימו עם סכין, או כי אימו נסתה לפגוע בעצמה. כמו כן הכחיש כי ראה סכין בידיו של נאשם מס' 2.

לדברי העד, בעת שנאשם מס' 2 בעט במתלוננת בגבה, הוא החזיק בידיו את בתה התינוקת של ה.

עדות ע ע (ע' 41 לפרוטוקול ישיבת יום 5.1.15)

העד הוא אחיהם של הנאשמים. ביום הארוע התקשרה אליו אחת מאחיותיו בבכי ובקשה ממנו לבוא. כאשר הגיע ראה את המתלוננת עם סימני חבלה בעינה. העד שאל את נאשם מס' 2 מה קרה וזה ענה לו שהמתלוננת נפלה ונחבלה. העד ונאשם מס' 2 התווכחו ביניהם ובמהלך הויכוח דחפו איש את אחיו.

העד ע הכחיש הטענה כי נאשם מס' 2 הכה אותו בפניו באגרוף. לדבריו נחקר במשטרה יומיים לאחר הארוע, ולו היה חבול בפניו יש להניח כי השוטר היה מציין הענין.

עדות נאשם מס' 1 (ע' 65-71 לפרוטוקול ישיבת יום 11.1.15)

על פי עדותו של נאשם מס' 1, ביום הארוע הגיעה המתלוננת לבית בא. העד נזף במתלוננת משום שהגיעה לירושלים עם י, דבר אשר "אסור" לה לעשות, והיא החלה לצעוק ולהשתולל, שכבה על הרצפה, הצמידה לבטנה סכין ואיימה כי תהרוג את עצמה. העד ניסה להוציא את הסכין מידה של המתלוננת אך לא הצליח משום שהמתלוננת חזקה מדי ולכן סטר לה מספר פעמים על פניה, על מנת למנוע ממנה לפגוע בעצמה. בהמשך עדותו, בחקירתו הנגדית, הוסיף נאשם מס' כי הכה את המתלוננת בידיה ובכתפיה על מנת שתעזוב את הסכין וכן העיד כי נתן למתלוננת "**כמה סטירות מהעצבים ומהלחץ שהיה והבלגן**". (ע' 68, ש' 19).

לדברי נאשם מס' 1, המתלוננת הגיעה לבית המשפחה עם י, ואילו נאשם מס' 2 ישן בעת שהגיעה והתעורר בשל הצעקות. לדבריו נאשם מס' 2 כלל לא הכה את המתלוננת ולא בעט בה, אלא "**התחיל להפריד, ניסה להרגיע את המצב. זה היה בלגן, והוא התחיל להפריד**".

נאשם מס' 1 מסר, כי כתוצאה מהארוע נגרמה לו "**שריטה קטנה מהסכין**", אשר לא ראה טעם להזכיר אותה בחקירתו.

נאשם מס' 1 הסביר את החבלות שנגרמו המתלוננת בכך שכל בני המשפחה ניסו להוציא את הסכין מידה וככל הנראה נחבלה אגב המאבק.

נאשם מס' 1 תלה את התנהגותה של המתלוננת במהלך הארוע בבעיות נפשיות מהן היא סובלת. כן טען, כי כל בני המשפחה העידו עדויות שקר ביחס לארוע בגלל עיונות כלפיו וכלפי נאשם מס' 2 ומשום שהם חוששים לחשוף את בעיותיה הנפשיות של המתלוננת.

עדות נאשם מס' 2 (ע' 71-76 לפרוטוקול ישיבת יום 11.1.15)

על פי עדותו של נאשם מס' 2, ביום הארוע הוא חזר מנסיעה מעמאן ופרש לחדרו לישון. לפתע התעורר למשמע צעקות ויצא לראות מה פשרן. במטבח ראה את המתלוננת מחזיקה סכין לצוארה ואת נאשם מס' 1 תופס את להב הסכין. נאשם מס' 2 העיד, כי החזיק את ידה של המתלוננת ואילו נאשם מס' 1 הכה אותה, על מנת שתעזוב את הסכין. נאשם מס' 2 שמע את ג' מתקשר לאביו ומספר לו על הארוע, לרבות ענין סכין.

לאחר מכן הגיע אחיו הגדול ע לבית והשניים התווכחו ודחפו זה את זה.

בהמשך שוחח נאשם מס' 2 עם י בטלפון וביקש ממנו לא לערב את המשטרה בענין, שכן הדבר רק יביא להעצמת הבעיות ולא לפתרון. בשיחה אחרת התיחס נאשם מס' 2 לכך שנאשם מס' 1 סובל מבעיה רפואית ואם יעצר הדבר מסכן אותו, וי אמר שהלוואי ונאשם מס' ימות - ובין השניים היו חילופי קללות.

נאשם מס' 2 תלה את עדויותיהם המפלילות של בני משפחתו נגדו, בחששם להכנס לבית סוהר אם יעידו אמת. לדבריו הוא התקשר לג' לאחר שהעיד ושאל אותו למה העיד עדות שקר, וג' השיב שלא רצה שיאמרו שאמו משוגעת. עוד ידע נאשם מס' 2 לומר, כי העדים התייעצו בעורך דין, אשר אמר להם שאם יחזרו בהם מהודעותיהם במשטרה יכנסו לבית סוהר לששה חודשים.

בחקירתו הנגדית הסביר נאשם מס' 2 שכעס על המתלוננת משום שגרמה לה להתגרש מבעלה ואף לקחה אותה למעון לנשים מוכות. לדעתו של נאשם מס' 2 לא היתה כל סיבה מדוע תתגרש מבעלה והדבר פגע, להבנתו, בשמה הטוב

של המשפחה.

נאשם מס' הכחיש כי איים על י בכל צורה. לדבריו מדובר באדם המקליט את בני משפחתו ולכן נזהר בשיחתו עימו.

נאשם מס' 1 תלה את העדויות המפלילות נגדו ברצונם של בני משפחתו להתנקם בו ולפגוע בו.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי עת כל העדים והתרשמתי מעדויותיהם באופן ישיר, מסקנתי היא כי הוכח לפני מעבר לספק, כי הארועים מושא האישום הראשון התרחשו כפי שתוארו על ידי המתלוננת ועל ידי ה לפני, וכפי שתוארו על ידי ה בהודעתה במשטרה, בכפוף לשאלת הפגיעה בע. כן אני קובע, כי האירועים מושא האישום השני התרחשו כפי שתוארו על ידי י.

המתלוננת:

העדות המרכזית היא זו של המתלוננת. על פי התרשמותי הישירה, אני קובע ללא היסוס כי המתלוננת העידה עדות אמת וכי ניתן לסמוך על עדותה ממצאים ברמת הודאות הנדרשת, גם לו היה מדובר בעדות יחידה (ואין זה מצב הדברים).

המתלוננת עשתה מאמץ ניכר לתאר דברים כהוויתם ולתאר הארועים באופן מדויק ככל שיכלה.

כאשר נשאלה המתלוננת שאלות שנגעו לשולי הארוע, חשבה בטרם ענתה - והדבר משווה לתשובותיה אמינות.

לא נמצאו סתירות בדברי המתלוננת ולא נתגלו בהם בקיעים בחקיתה הנגדית.

תגובותיה הרגשיות של המתלוננת תאמו את הארועים עליהם העידה.

לאחר הדיון חזרה המתלוננת לבית המשפט, על מנת לבקש רחמים על אחיה ואמרה כי אוהבת אותם. לצד זאת, הבהירה כי אינה חוזרת בה מדבריה בעדותה - וגם ענין זה משווה לה אמינות בעיני ומלמד על כך שאינה דורשת את רעתם של הנאשמים.

נתתי דעתי לטענות בדבר בעיות נפשיות מהן סובלת המתלוננת. לא ראיתי כי יש בטענות כדי לפגוע במהימנותה של המתלוננת. אכן, מת/6 עולה, כי המתלוננת סבלה מדיכאון שלאחר לידה, אך אין מדובר בבעיה נפשית שיש בה להעלות חשש לבעיה בבוחן המציאות.

בהערת אגב אציין, כי ככל שסברו ב"כ הנאשמים כי יש מקום לברר סוגית מצבה הנפשי של המתלוננת, היה עליהם להגיש בקשה מתאימה לקבלת חומר רפואי, לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, תוך מתן אפשרות למתלוננת להגיב באופן מושכל. הצגת שאלות בנוסח זה אגב חקירה נגדית פוגעות בזכותו של העד לפרטיות ומקשות על בית המשפט לערוך את האיזון בין צרכי הגנת הנאשם וזכויות העד. המדובר בשאלה יחסית מורכבת ולא ניתן לקיימה אגב התנגדות לשאלה בחקירה נגדית.

מכל מקום, על פי התרשמותי הישירה מן המתלוננת, ולאור התמיכות הרבות לדבריה, ראיתי לתת לעדותה את מלוא המשקל, גם בשים לב לכך שסובלת מדיכאון לאחר לידה.

תמיכות לעדות המתלוננת:

עדויותיהן של ה זה תומכות בעדותה של המתלוננת, וכל אחת מהן לכשעצמה יכולה לבסס האמור בכתב האישום. כמו כן תיעוד חבלותיה של המתלוננת מחזק את עדותה. תמיכות נוספות לעדות המתלוננת, בעצמה נמוכה יותר, מצאתי בעדויותיהם של נ וג'. אזכיר, כי גם אלמלא תמיכות אלו, לא הייתי מהסס לקבוע אותם הממצאים גם על סמך עדותה של המתלוננת לבדה.

עדותה של ה:

עדותה של ה עשתה רושם מהימן מאוד. העדה עשתה מאמץ לדייק בעדותה ולתאר הדברים כפי שאכן קרו.

ניכר היה בעדה, כי הסיטואציה בכללותה, מתן עדות נגד שני אחיה בשל תקיפה של אחותה, קשתה עליה, וניכר היה כי חרף חוסר הנוחות העדה היתה מחויבת למתן הודעת אמת.

עדותה של ה לא נסתרה ולא התגלו בה בקיעים במהלך חקירתה הנגדית.

העדה התפרצה על ב"כ נאשם מס' 2 במהלך עדותה ובית המשפט נאלץ להעיר לה על כך. אמנם מדובר בהתנהגות שאינה הולמת, אך לא ראיתי כי יש בה לפגוע במהימנותה של העדה, אלא ללמד על תגובתה הרגשית בעת ששחזרה ארוע קשה לו היתה עדה ועל הקושי מתן העדות בסיטואציה המורכבת בה היתה.

במהלך העדות, כאשר נשאלה על לגבי נקודה מסוימת, התעכבה על מנת לחשוב - והדבר מלמד על המאמץ שעשתה על מנת לדייק בעדותה (הערה בע' 52, ש' 29).

לאור אלה, ראיתי לתת לעדותה של ה את מלוא המשקל. גם לו היה מדובר בעדות יחידה, לא הייתי מהסס לקבוע לפיה ממצאים ברמת הודאות הנדרשת בפלילים.

עדותה של ה

כאמור למעלה, ה העידה כי אינה זוכרת את הארוע, ועל כן הוגשה הודעתה במשטרה ת/12.

לאור התרשמותי מהעדה, ועל פי השכל הישר ונסיון החיים, אינני מקבל טענתה כי הארוע אינו זכור לה. המדובר בארוע דרמטי, שלא לומר טראומטי. לא ניתן להאמין שאדם שהיה עד לארוע מעין זה, חודשים בודדים קודם למועד העדות, לא יזכור אותו כלל.

אוסף על כך, כי העדה נראתה מפוחדת ולחוצה בעת שהעידה, ורוב הדיון כבשה מבטה ברצפה.

ניתן להבין ללבה של העדה, אשר נדרשה להעיד נגד שני אחיה, בעניין תקיפתה של אחותה. זו סיטואציה קשה וטעונה. בהתלבטות שבין מסירת גרסה המפלילה את שני אחיה בתקיפת אחותה ובין מסירת גרסה הפוכה שאינה אמת, העדה נמלטה אל מחוזות השכחה - תופעה אשר למרבה הצער אינה נדירה.

לאור זאת, אני מקבל את אמרת החוץ שלה, ת/12 ונותן לה את מלוא המשקל. אדגיש, כי אינני נדרש להכריע בין שתי גרסאות סותרות, אלא בין גרסה ברורה וקוהרנטית שנמסרה במשטרה, המתיישבת על כל יתר הראיות, ובין "אין גרסה"

שנשמעה בבית המשפט, כאילו העדה אינה זוכרת דבר.

נתתי דעתי לכך שהעדה "לא זכרה" האם המתלוננת וי הכתיבו לה מה לומר במשטרה (ע' 45 למטה). לא ראיתי כי ניתן להגיע מכך למסקנה שגרסת העדה במשטרה הוכתבה לה.

לאור זאת קובע כי האמור בת/12 הוא תיאור מדויק של הארועים, וגם לו היה ראיה יחידה ניתן היה לקבוע לפיו ממצאים, בכפוף לשאלה החיזוק.

תיעוד החבלות

התמונות ת/11 או-ב, וכן התעודות הרפואיות ת/6, מתארים כולם את החבלות אשר נגרמו למתלוננת, המתישבים עם תיאורה את הארוע, ואינם מתישבים עם גרסאות הנאשמים.

סיכום ביניים

עדוּתה של המתלוננת מתיישבת באופן מלא עם עדוּתה של ה ועם אמרת החוץ של ה, ת/12. לא מצאתי כל סתירה מהותית בין שלוש העדויות, וגם ב"כ הנאשמים לא הפנו לסתירות כאמור. מדובר בעדויות מהימנות, הן בבחינה פרטנית של כל עדות לבדה והן בבחינת השתלבותן זו בזו.

עדוּתו של ג'

העד הוא נער כבן 14, וניכר היה בו כי המעמד, של מסירת עדות נגד שני דודיו, קשה לו. העד מסר עדוּתו בחוסר רצון בולט ובית המשפט נדרש להעיר לו יותר מפעם אחת על חובתו למסור עדות אמת. לאור זאת, ועל סמך התרשמותי מהעד, הייתי מהסס לקבוע ממצאים על סמך עדוּתו בעמדה לבד. עם זאת, כתמיכה בעדויותיהן של המתלוננת, ה וה, נתתי לדבריו משקל ממש:

עדוּתו של ג' תואמת את עדויותיהן של המתלוננת, ה וה. עולה מן העדות, כי נאשם מס' 2 הגיע לא על מנת להביא את המתלוננת לא, ומשזו סרבה, משך אותה בחולצתה וכפה עליה להתלוות אליו. כמו כן, העדות מלמדת כי שני הנאשמים תקפו את המתלוננת בבעיטות.

העד טען כי כאשר נאשם מס' 2 תקף את המתלוננת, החזיק בידיו את בתה התינוקת של ה. נקודה זו נסתרה על ידי עדים אחרים ואינה מתיישבת עם ההגיון. כמו כן, בעדות זו חסרים פרטים המופיעים בעדויות אחרות. לאור התרשמותי מג' ראיתי, כי הפערים בין עדוּתו ובין דברי עדים אחרים נובעים מיכולותיו של ואין בדבר לפגוע במשקלן של העדויות האחרות.

עם זאת, כפי שצינתי, למרות החולשות והקשיים בעדוּתו של ג', יש בה לחזק את גרסתה של המתלוננת, שכן ליבת הארוע תוארה על ידו באופן דומה לזה שעלה מיתר העדויות.

ב"כ נאשם מס' 1 הטיח בפני ג' בחקירתו כי במשטרה טען שראה בידי נאשם מס' 2 סכין (ע' 60 באמצע). ב"כ הנאשמים בחרו שלא להגיש את הודעתו של ג' ועל כן לא נתתי כל משקל לענין זה.

עדוּתה של נ ע':

עדוּתָהּ של העדה לפני עשתה רושם רחוק מאוד מלשכנע ולא ראיתי לתת לה כל משקל. העדה תיארה את הארוע באופן נוח לנאשמים הרבה יותר מאשר העידו הם עצמם. כך למשל, העדה טענה כי כאשר נאשם מס' 1 לקח את הסכין מידה של המתלוננת "**כל המטבח התמלא בדם שלו**" (ע' 7, ש' 28) - וזאת לעומת נאשם מס' 1 אשר טען כי נגרמה לו שריטה קטנה לכל היותר, אותה לא טרח להזכיר בהודעתו במשטרה.

העדה גם טענה כי נאשם מס' 1 "אולי" בעט במתלוננת על מנת להשתיקה, בעוד שנאשם מס' 1 עצמו הודה בכך שתקף את המתלוננת הרבה מעבר לכך.

לאור זאת לא נתתי כל משקל לעדותה של עדה זו לפני, וכלל ראיתי להעדיף את תיאור הארוע באמרת החוץ שלה, בכפוף למספר סייגים הנוגעים למשקלה ותכנה:

ראשית, קיים קושי מסוים עם אמרת החוץ של העדה, שכן נגבתה על ידי חוקר אשר נעזר במתורגמן, ופרטיו לא נרשמו בהודעה. יש בתקלה זו להשליך על משקל האמרה. עם זאת, מבלי להקל ראש בחשיבות רישום שם המתורגמן, לא ראיתי אחיזה לטענת ב"כ נאשם מס' 2, כי יתכן שמי שתרגם את ההודעה היה אחד מבני המשפחה. מעדותה של נ ברור לחלוטין כי אינה יודעת מי היה המתורגמן. העדה אף לא ידעה לומר אם אותו אדם היה יהודי או ערבי (ע' 12, ש' 32). אין ספק כי אם היה מדובר באחד מבני המשפחה, העדה היתה מזהה אותו.

באמרת החוץ של העדה נטען, כי במהלך הארוע, המתלוננת לקחה "**סכין קטנה של פירות**" ואימה כי תפגע בעצמה. ראיתי קושי ממשי לאמץ אמירה זו, שכן כל יתר העדים, טענו מפורשות כי המתלוננת לא החזיקה סכין במהלך הארוע ולא אימה כי תפגע בעצמה. היחידים אשר התייחסו לסכין מלבד נ היו הנאשמים, ולעדויותיהם אתייחס בהמשך.

אופן עדוּתָהּ של נ לפני, ומאמציה לשחוק אמרת החוץ שלה לטובת הנאשמים, משליך גם על משקלה של אמרת החוץ.

קושי נוסף, מצאתי, בכך שאמרתה של העדה נגבתה כחודש לאחר הארוע, ביום 13.5.14, ולאחר שנגבו הודעותיהם של שני הנאשמים (וגם אמרות אלו נגבו זמן ניכר לאחר הארוע) - ויתכן שיש בכך להסביר ענין הסכין אשר נזכר באמרה.

מכל מקום, גם על פי האמור באמרת החוץ של נ, ת/1, הנאשמים תקפו את המתלוננת בבעיטות ומכות רק לאחר שחילצו את הסכין מידה והשליכו אותו לכיור.

סיכומי של דבר, לא נתתי כל משקל לעדותה של נ לפני ונתתי משקל נמוך לאמרת החוץ שלה.

ע ע

העד הכחיש כי נאשם מס' 2 נגח בו או הכה אותו, מעבר לדחיפות הדדיות אגב ויכוח. לא הוגשה כל אמרה סותרת של העד וב"כ המאשימה לא ביקש להסתייג מעדותו.

לא ראיתי כי יש בדבריו לפגוע במהימנותן של המתלוננת ושל ה אשר מסרו כי נאשם מס' 2 הכה את העד. עם זאת, לנוכח דבריו של ע, לא ראיתי כי ניתן לקבוע כי נאשם מס' 2 תקף אותו, בעוד ע עצמו העיד כי הדבר לא קרה ודבריו לא נסתרו.

י ע

עדות של י עשתה רושם מהימן וראיתי כי ניתן לקבוע ללא היסוס ממצאים ברורים על פי דבריו.

עדות של י היתה ברורה וקוהרנטית ודבריו לא נשחקו בחקירתו הנגדית. אכן, העד ביקש שלא להשיב לשאלות אשר לא נגעו לארוע עצמו, ויתכן שישנם דברים אשר חשיפתם אינה נוחה לו. עם זאת, לא ראיתי כי השאלות לגביהן ביקש שלא להשיב נוגעות לארועים מושא כתב האישום או כי יש בדבר לפגוע במהימנותו.

לא ראיתי כי העובדה שאחיו של י הסתכסכו עם הנאשמים לפני שנים פוגעת במהימנותו. מהודעות הנאשמים עלה, כי לאחר האירועים מושא כתב האישום היה ארוע אלים בו היו מעורבים י והנאשמים. הצדדים בחרו שלא להרחיב בענין זה, ועל כן לא נתתי לכך כל משקל.

אחזור על הערה שהעיתי בענין דומה - הדרך לברר מעורבותו של עד בפלילים (וליתר דיוק - האם מתנהל נגדו תיק בגינו נמצא במעצר בית, ר' חקירתו בע' 25 למטה) איננה אגב חקירה נגדית, כי אם בבקשה מסודרת לבית המשפט לגלות רישום פלילי או תיקי מב"ד. הצגת שאלות בנוסח זה אגב חקירה נגדית פוגעות בזכותו של העד לפרטיות ומקשות על בית המשפט לערוך את האיוון בין צרכי הגנת הנאשם וזכויות העד.

לאור אלה, ראיתי לתת לעדותו של י לפני את מלוא המשקל.

נאשם מס' 1

בעדותו לפני אישר נאשם מס' 1 כי תקף את המתלוננת בלימות, אך ניסה לשכנע כי פעל על מנת למנוע ממנה לפגוע בעצמה, וטען כי מעשיו היו מינוריים בהרבה מאשר נטען כלפיו. לא ראיתי לתת לעדותו לפני משקל, מעבר לחלקים בהם קשר עצמו לביצוע העבירות:

עדותו של נאשם מס' 1 התאפיינה בחוסר הגיון בסיסי, נפלו בדבריו סתירות עובדתיות ודבריו אינם מתישבים עם יתר הראיות, מלבד עדותו של נאשם מס' 2.

בתחילת עדותו טען נאשם מס' 1 כי סטר למתלוננת על פניה על מנת להוציא הסכין מידה - ולא הבנתי ממנו כיצד סטירה אמורה לחלץ סכין מידו של אדם.

בחקירתו הנגדית טען נאשם מס' 1, כי הכה את המתלוננת בידה וכתפיה על מנת לחלץ את הסכין מידה, והסטירות היו לאחר מכן, "**מהעצבים ומהלחץ שהיה והבלגן**". (ע' 68, ש' 19) - ובכך למעשה אישר כי תקף המתלוננת בגלל כעסו עליה ולא בגלל שלשיתו ניסתה לפגוע בעצמה.

בעדותו לפני טען נאשם מס' 1, כי נשרט בידו בגלל הסכין, ענין אותו לא הזכיר כלל בהודעותיו במשטרה ת/2 ות/3. הסברו להשמטה זו היה, שהיה מדובר בשריטה זניחה לחלוטין - ואזכיר כי נ טענה כי נאשם מס' 1 נפצע בידו מהסכין ו"**כל המטבח התמלא בדם**".

בהודעתו ת/2 סרב נאשם מס' 1 להשיב לשאלות רבות של החוקר.

נאשם מס' 1 ניסה לצמצם אל מעורבותו של נאשם מס' 2 ככל שניתן. כך למשל טען כי נאשם מס' 2 ישן בזמן שהגיעה המתלוננת לבית המשפחה, וזאת בניגוד לכל הראיות המלמדות כי נאשם מס' 2 הוא שהביאה לבית המשפחה.

החבלות אשר נגרמו למתלוננת חורגות באופן ניכר מהעולה מעדותו של נאשם מס' 1: לא ניתן לישב החבלות על פניה של המתלוננת עם סטירות או עם מאבק לחילוץ סכין מידה.

לאור כל אלה, ועל סמך התרשמותי הישירה מן העדות, לא ראיתי לתת כל משקל לעדותו של נאשם מס' 1.

נאשם מס' 2

בדומה לעדותו של נאשם מס' 1, גם עדותו של נאשם מס' 2 עשתה רושם רחוק מאוד מלשכנע.

נאשם מס' 2 הכחיש כי הוא שהביא את המתלוננת מהבית בא לא, למרות שהדבר עולה בבירור מכל העדויות, ולא עלתה כל סיבה מדוע ישקרו עדי התביעה דוקא בנקודה זו.

נאשם מס' 2 הכחיש בהודעותיו כי נאשם מס' 1 תקף את המתלוננת, למרות שנאשם מס' 1 עצמו הודה בכך.

נאשם מס' 2 טען שנאשם מס' 1 תפס את הסכין שהיה בידה של המתלוננת ואז הוא ראה דם (ע' 71, ש' 22) - וזאת בניגוד לדבריו של נאשם מס' 1 אשר אמר שנשרט שריטה קלה שלא טרח אפילו להזכיר בחקירתו במשטרה.

נאשם מס' 2 אישר כי אמר ליר שלא יזמין משטרה, כי המשטרה תעצים את הבעיות, אך טען שלא איים על י, משום שחשש שזה מקליט אותו - המדובר בהכחשה "טקטית", שנועדה לצמצם את הפער בין עדותו של י לגרסתו של נאשם מס' 2.

מאופן פנייתו של נאשם מס' 2 לי, שלא לערב משטרה משום שהמשטרה תגביר את הבעיות ולא תפתור אותה, עולה במשתמע כי נאשם מס' 2 היה מודע לכך שמעשיו יכולים להצדיק פניה למשטרה ופתיחה בהליכים - וזאת בניגוד לגרסה אותה הציג.

נאשם מס' 2 הודה בעדותו, כי לאחר הדיון התקשר לג' ונזף בו על דברים שאמר בעדותו - המדובר בהתנהגות המהווה הטרדת עד, ויש בה ללמד על התיחסותו של נאשם מס' 2 להליכי המשפט.

שני הנאשמים

לכל אורך עדויותיהם של הנאשמים לפני והודעותיהם במשטרה, שזורה תפיסה המשותפת לשניהם, כאילו אחיותיהם כפופות למרותם והנחיותיהם, וכאילו הם רשאים להורות להן כיצד לנהל חייהן.

כך למשל נאשם מס' 1 ראה לנזוף במתלוננת על כך שנסעה במכונית עם בעלה לשעבר של אחותה, דבר שעל פי תפיסתו "אסור עליה" - והתקשיתי להבין מה זכותו להביע עמדה בשאלה עם מי נוסעת המתלוננת ולאן. נאשם מס' 1 גם הודה בהודעתו שמנע מהמתלוננת לצאת מבית המשפחה, כי "אסור לה לצאת" (ת/8, ש' 40-55). באותו אופן, ראה נאשם מס' 1 לנכון להורות לאחותו להחזור להתגורר בבית הוריה, משום שכאישה גרושה אסור לה לצאת מבית המשפחה (ת/8 ש' 17).

מן הראיות עולה, כי נאשם מס' 2 ראה לעצמו זכות להורות למתלוננת לבוא מא לא ואף להפעיל עליה כח פיזי על מנת לכפות עליה להתלוות עליו.

עוד עלה מעדותו של נאשם מס' 2, כי גירושה של אחותו ה' מי לא היו לטעמו, שכן לא ראה להם הצדקה. נאשם מס' 2 אף כעס על המתלוננת שדחקה בה לצאת מביתה ולעבור למעון לנשים מוכות, שכן הדבר פגע בשמה הטוב של משפחתו. נאשם מס' 2 גם נסע לחיפה יחד עם נאשם מס' 1 על מנת להחזיר את ה' לבית המשפחה, משום שלא היה מקובל עליו שאישה גרושה תתגורר מחוץ לבית משפחתה. ניכר היה בו, כי טובתה של ה' והסיבה מדוע עברה למעון לנשים מוכות כלל אינן מעניינות אותו, אלא כי הוא מוטרד מהשפעת התנהגותה על שמה הטוב של משפחתו.

ניכר בשני הנאשמים, כי שניהם רואים עצמם כאדונים על נשות משפחתם, וכאילו הם רשאים לכפות עליהן את דעותיהם ורצונם, גם בכח הזרוע. מכאן עולה המניע למעשיהם של הנאשמים - עונש למתלוננת על כך שנסעה עם ה' בניגוד למצופה ממנה להבנותם.

האם איימה המתלוננת כי תפגע בעצמה בסכין?

לטענת הנאשמים, במהלך הארוע המתלוננת איימה כי תפגע בעצמה בסכין אותו הצמידה לגופה וחבלותיה נגרמו אגב המאבק להוציא הסכין מידה, ואחריו. טענה זו נשללה על ידי כל אחד מן העדים האחרים, זולת נ, אשר אמרה בהודעתה במשטרה ת/12, כי המתלוננת החזיקה סכין קטן "כמו של פירות" ואיימה שתפגע בעצמה.

אזכיר את התרשמותי השלילית מעדותה של נ, אשר גרסתה היתה נוחה לנאשמים יותר מאשר גרסתם שלהם. עוד אזכיר, כי הודעותיהם של מרבית עדי התביעה נגבו למחרת יום הארוע, חלקן אפילו בבית החולים בו היתה המתלוננת מאושפזת. מנגד, הודעות הנאשמים והודעתה של נ נגבו כחודש לאחר הארוע. לאור האמון שנתתי בעדי התביעה, וחוסר האמון בעדויותיהם של הנאשמים ועדותה של נ, מסקנתי היא כי אין אחיזה לטענה שהמתלוננת איימה כי תפגע בעצמה בסכין.

חרף זאת אציין, כי גם לו הייתי מקבל, מחמת הספק, את האמור בהודעתה של נ, ת/1, כי המתלוננת איימה כי תפגע בעצמה בסכין, עולה מן ההודעה בבירור כי שני הנאשמים תקפו את המתלוננת לאחר שהוציאו את הסכין מידה. ואזכיר כי גם מעדותו של נאשם מס' 1 עולה כי הכה את המתלוננת לאחר שהוציא מידה את הסכין, "**בגלל העצבים**". ברור אפוא, כי גם בהנחה שהיה בידה של המתלוננת סכין, הנאשמים לא הכו את המתלוננת על מנת לחלץ את הסכין מידה כדי שלא תפגע בעצמה, אלא כדי להענישה על מעשיה.

סיכום

מן הראיות עולה תמונה חד משמעית, כי עיקר הארועים מושא האישום הראשון התרחשו כפי שתוארו על ידי המתלוננת ועל ידי ה' וה'. עם זאת, לאור עדותו של ע, אשר הכחיש כי נאשם מס' 2 הכה אותו, לא ניתן להגיע למסקנה ברורה בנקודה זו - ובנקודה זו בלבד.

לאור זאת מזכה את נאשם מס' 2 מתקיפתו של ע אך מרשיע את שני הנאשמים בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בשל תקיפתה של המתלוננת וכן מרשיע את נאשם מס' 2 בתקיפתה של ה' ובאיומים על ה' ועל המתלוננת.

כמו כן עולה תמונה חד משמעית, כי הארועים מושא האישום השני התרחשו כפי שתוארו על ידי ה'. לפיכך מרשיע את נאשם מס' 2 באיומים על ה' ובהטרדתו באמצעות מתקן בזק.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ה, 20 ינואר 2015, במעמד הצדדים